Banga Nr 2/128
1990. gada 12. janvārī.

Rojas vidusskolā

Pārdomas pēc svētkiem

Beidzies 1. mācību trimestris skolā. Skolēni ar liecībām saņēmuši pirmā darba cēliena novērtējumu. Nekad nav tik labi, lai nevarētu vēlēties vēl labāk, taču 1.—4. klasēs rezultāti nebija no sliktākajiem: bija skolēni, kuru liecībās bija tikai teicamas atzīmes, bija daudz tādu, kuriem tikai četrinieki un piecinieki, bija diemžēl arī trijnieki, pa kādam divniekam. Taču ne jau par to šoreiz gribēju dalīties domās. Dzīve ne vienu reizi vien ir pierādījusi, ka atzīme liecībā nav galvenais. Pats būtiskākais ir cilvēks ar savu iekšējo pasauli, savām jūtām, pārdzīvojumiem, attieksmi.

Vērojot mūsu bērnus visā Ziemassvētku nedēļā un svētkos, pārņēma dziļas skumjas. Mēs neesam iemācījuši saviem bērniem labestību, neesam iemācījuši sirsnību, līdzjūtību. Sakot «mēs», es domāju mūs visus kopā, taču pirmkārt un galvenokārt bērna tuvākos cilvēkus — vecākus, vecvecākus, krustmāmiņas un krusttēvus un tikai pēc tam skolu. Jā, jā — tikai pēc tam, jo vispirms bērns pasauli sāk izzināt mājās, tuvinieku aprūpēts un apmīļots. Skolas rūpju lokā izziņa turpinās, padziļinās.

Lai radītu skolēnos svētku noskaņu. Ziemassvētku nedēļu sākām ar līniju, kurā skolotāja Vaira Burkova ļoti sirsnīgi un emocionāli pastāstīja bērniem par Ziemassvētkiem, par šo svētku vēsturi, tradīcijām, aicināja skolēnus būt iecietīgiem, labsirdīgiem, mīļiem citam pret citu. Lai svētku noskaņa būtu pilnīgāka, visi kopā dekorējām klašu telpas, gaiteni; pušķojām egli, apmeklējām Ziemassvētku izstā-

Pēc ilgiem laikiem svētku reizē bijām paši savās mājās, savā skolā, savā «mazajā galā». Tas visus vienoja, radīja kopības sajūtu. Skolēnu uzmanību saistīja ķekatnieki. Ziemassvētku veča sūtnis — Labais Rūķis, kurš apmīļoja un apdāvināja teicamniekus, deju priekšnesumi, pašu dziedātās un skandētās tautas dziesmas. Taču cik bija bērnu, kas tam visam sekoja no sākuma līdz beigām? Daļa bērnu, saņēmuši dāvanu — grāmatu, steidzās to skaļi šķirstīt, pētīt, komentēt, apspriest ar tuvāk sēdošajiem. Dažs labs bija tā aizrāvies, ka pat piemirsās, kāpēc viņš atrodas tieši tur un ne citur. Daļa skolēnu skaļi apsprieda klasē notikušās svinības vai smīnēja, pat smējās, ja gadījās kļūme kādam dancotājam. Dažs mazais mākslinieks nesaprata skolotāja aizrādošos žestus par košļenes izņemšanu no mutes vismaz savas uzstāšanās laikā. Tie visi varbūt ir tikai tādi sīkumi, bet svētku sajūtu tie izjauca, šie sīkumi laupīja svētkiem to kluso svētumu, pacilātību, ko bijām cerējuši un gaidījuši, jo, pat dziedot «Klusa nakts, svēta nakts», nebija ne klusuma, ne svētuma, jo dažam dejotājam steigšus tieši šajā brīdī bija jādrāž pāri telpai, lai dotos pārģērbties, citam jau viss bija tā apnicis, ka jāšmauc prom uz klasi.

Neprotam svētkiem gatavoties, neprotam svētkus svinēt.

Mīļie vecāki, velsim šo rūpju maisu plecos kopīgi! Mācīsim mūsu bērniem svētkus svinēt, mācīsim viņus paklusēt un paklausīties arī tad, ja neliekas

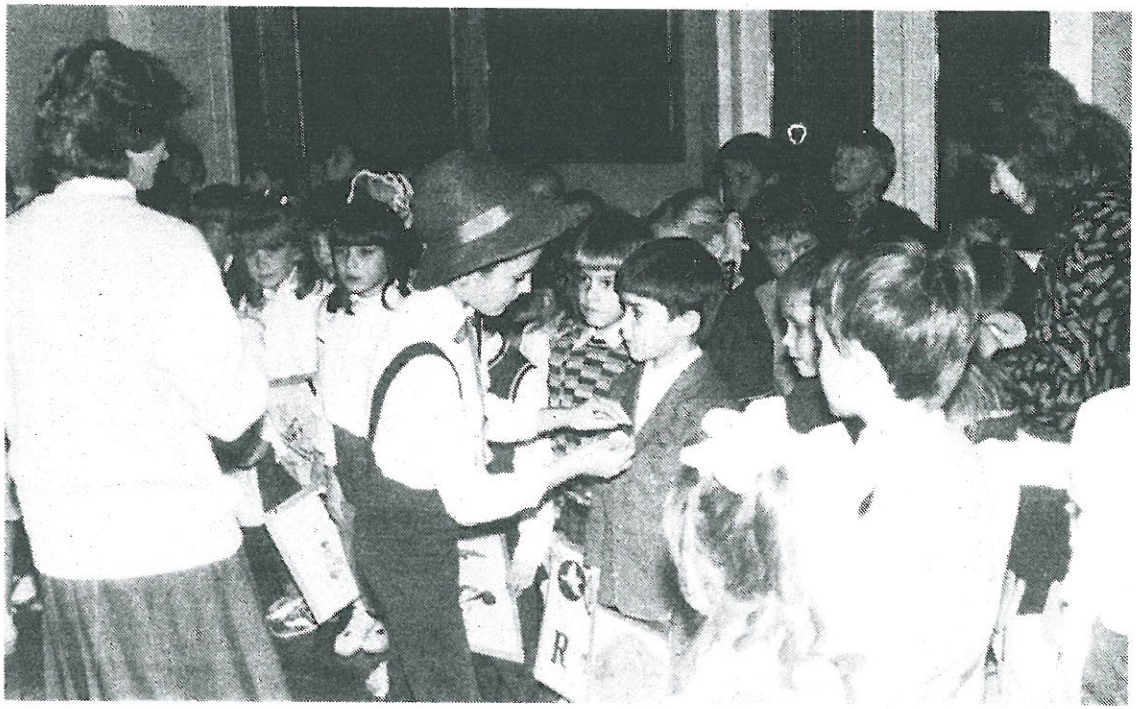

Sprīdīši

Iegriezušies skolas «mazajā galā», jūs sastapsiet priecīgus vai norūpējušos zēnus un meitenes, pie kuru krūtīm ir maza, jauka cilvēciņa — Sprīdīša — nozīmīte. Tā ir pazīšanās zīme, pēc kuras Sprīdītis vieglāk ierauga savus draugus. Ziemassvētku priekšvakarā Sprīdītis kopā ar Gudrības māti ciemojās mūsu skolā. Pirmklasnieki rādīja Sprīdītim burtiņu pazīšanas un lasīšanas māku; otro, trešo un ceturto klašu skolēni aicināja ciemiņus pasaku valstībā. Katras klases skolēni bija iestudējuši kādu pasaku, bet tās nosaukums bija jāatmin visiem kopā. Vēl skolēni minēja krustvārdu mīklu, kuras galvenais atminējums — Sprīdītis; atpazina vairāk vai mazāk pazīstamu pasaku varoņus. Sprīdītim tik ļoti patika pie skolēniem, ka viņš arī apņēmās iet skolā un labi mācīties, bet visus Rojas 1.—4. klašu bērnus viņš vēlējās sev draugos. Tā kā bērniem iebildumu nebija, Sprīdītis tiem visiem dāvāja savu nozīmīti, aicinādams būt čakliem, godīgiem, patiesiem un darbīgiem. **R. Smaiže**

Visiem piecgadīgajiem bērniem

Vai jūsu māmiņas un tēti izlasīja pagājušajā laikrakstā paziņojumu, ka rīt, 13. janvārī, pulksten 13.00 jums visiem —

pieciešamo: rūtiņu un līniju burtnīcas, mapīti, kur tās salikt, pildspalvu, zīmuli, dzēšgumiju, lineāļu, krāsainos zīmulīšus, krī-